

5. Хитрін О.І. Фінансова безпека комерційних банків / О.І. Хитрін // Фінанси України : журнал. – 2012. – № 11. – С. 118-124.

6. Барановський О.І. Банківська безпека: проблема виміру / О.І. Барановський // Економіка і прогнозування : наук.-аналіт. журнал. – 2006. – № 1. – С. 7-25.

УДК 658.15

УПРАВЛІННЯ ДІЛОВОЮ АКТИВНІСТЮ ПІДПРИЄМСТВА

Комендра Р. – ст. 3 курсу, гр. Ф_{вн}-32

Науковий керівник – к.е.н., ст. викладач Волощук Р.Є.

Вінницький навчально-науковий інститут економіки ТНЕУ

Ділова активність характеризує як обліково-аналітичні, так і організаційно-економічні процеси діяльності підприємства. Рівень ділової активності є основоположним показником ефективного управління фінансовими, матеріальними, трудовими ресурсами та при цьому безпосередньо впливає на показники рентабельності, фінансову стійкість, платоспроможність, кредитоспроможність, інвестиційну привабливість і конкурентоспроможність суб'єкта господарювання. Саме тому якісне та ефективне управління діловою активністю постає одним з найважливіших завдань для вітчизняних підприємств у сучасних умовах.

Управління діловою активністю – це вплив на ділову активність підприємства за допомогою розробки комплексу заходів, спрямованих на розширення наявних і завоювання нових ринків збуту; залучення нових постачальників сировини і матеріалів; оптимізацію матеріально-виробничих запасів; прискорення оборотності активів і капіталу; усунення впливу факторів внутрішнього та зовнішнього характеру, що впливають на зниження ефективності використовуваних ресурсів; сприяють виживанню суб'єкта господарювання в умовах конкурентної боротьби, що стимулюють розвиток виробництва, сприяють стійкості економічного зростання з метою максимізації ринкової вартості підприємства [1, с.283].

Як і будь-який процес управління, безпосередньо управління діловою активністю здійснюється в умовах дії сукупності внутрішніх і зовнішніх факторів, урахування дії яких є обов'язковим завданням для забезпечення успішності впровадження управлінських рішень у практичну площину.

До найбільш вагомих зовнішніх факторів впливу на ефективність управління діловою активністю підприємства відносять: інвестиційний клімат у країні; доступність фінансового кредитування; стабільність фінансового становища споживачів і постачальників; – економічний стан у державі. Серед внутрішніх факторів, що визначають ефективність управління діловою активністю промислового підприємства, автор дисертації виділяє наступні: ефективність контрактних домовленостей; стан ресурсів; стан виробничих фондів, технологій; конкурентоспроможність продукції; активність маркетингової діяльності [2, с.47].

Управління діловою активністю являє собою безперервний процес, що повинен здійснюватися на підприємстві протягом усього періоду його існування.

Управління діловою активністю має поєднувати в собі взаємодію всіх елементів інструментарію на оперативному, тактичному і стратегічному рівнях.

Стратегічний рівень передбачає розробку і структурування цілей функціонування підприємства, вибір методів управління, вироблення системи показників для оцінки ділової активності, а також координацію зусиль на всіх рівнях управління, спрямованих на підвищення ефективності управління діловою активністю підприємства загалом.

Тактичний рівень припускає проведення ретроспективної оцінки управління діловою активністю, проведення факторного аналізу істотних показників ділової активності та оцінку впливу внутрішніх і зовнішніх чинників на систему управління. На даному рівні відповідно до отриманих результатів проводиться розробка планів і програм на майбутній період. На тактичному рівні відбувається формування річних планів і бюджетів. Проводиться календарне планування заходів, спрямованих на підвищення результативності діяльності підприємства [3, с.15].

Оперативний рівень поєднує в собі оцінки: забезпеченості ресурсами, виконання плану, ефективності використання ресурсів. На даному етапі проводиться щоденний моніторинг виконання планів, дотримання нормативів; проводиться аналіз відхилень і вносяться коригування у виробничу програму. Оперативний рівень покликаний забезпечувати безперервний процес управління діловою активністю підприємства.

Управління діловою активністю повинно здійснюватися комплексно, через виробничу, техніко-економічну, комерційну та фінансову активність. Подібний комплексний підхід до управління діловою активністю дає можливість узгоджувати стратегічні, тактичні а оперативні цілі підприємства, що може відобразитися на підвищенні результативності роботи суб'єкта господарювання та його розвитку. При виникненні тенденції до зниження рівня ділової активності підприємства або фіксування такого її рівня, який значно менше рівня конкурентів, потрібно визначити «відстає» аспект ділової активності та відповідний йому блок управління підприємством. Кінцевим підсумком реалізації управлінських рішень за виявленими напрямками у системі фінансового менеджменту може стати підвищення ефективності діяльності окремих функціональних підрозділів і всього підприємства загалом.

Таким чином, управління діловою активністю дає можливість оперативно приймати управлінські

рішення, мінімізувати вплив ризиків внутрішнього і зовнішнього характеру, що впливають на стан ділової активності підприємства для забезпечення

максимізації його ринкової вартості та досягнення стійкого економічного зростання.

Література

1. Наконечная Т. В. Совершенствование инструментария управления деловой активностью / Т. В. Наконечная // В мире научных открытий. – 2011. – №6(18). – С. 280-286.
2. Мешкова Н. Л. Особливості управління діловою активністю підприємства в кризових умовах / Н. Л. Мешкова // Науковий вісник Херсонського державного університету. Серія: Економічні науки. – 2015. – Вип. 11. – Ч. 5. – С. 45-48.
3. Наконечная Т. В. Совершенствование управления деловой активностью предприятия : автореф. дисс. на соиск. учен. степ. канд. экон. наук. по спец. 08.00.05 / Т. В. Наконечная. – Уфа, 2013. – 27 с.

УДК 336.226.2:[336.14:352]

РОЛЬ МАЙНОВОГО ОПОДАТКУВАННЯ В ФОРМУВАННІ ДОХОДІВ МІСЦЕВИХ БЮДЖЕТІВ

Копачевський К. – ст. 3 курсу, гр. Ф_{вн}-32

Науковий керівник – к.е.н., ст. викладач Волощук Р.Є.

Вінницький навчально-науковий інститут економіки ТНЕУ

Протягом всієї новітньої історії реформування системи оподаткування в Україні держава не приділяла належної уваги побудові логічної, глибоко опрацьованої та, насамперед, адаптованої до вітчизняної практики концепції майнового оподаткування. Відсутність бажання до розробки методичної бази, «незацікавленість» майновими податками з боку фіскальних органів та інші подібні негативні передумови призвели в кінцевому підсумку до їх незначної фіскальної частки в доходах місцевих бюджетів.

Сутність майнового оподаткування полягає в тому, що майнові податки мають своїм об'єктом виключно майно (рухоме чи нерухоме), незалежно від того, чи є воно джерелом доходу, чи ні.

Майнові податки мають значний фіскальний і регулюючий потенціал, одночасно володіючи всіма перевагами прямих податків, і при ефективному

управлінні здатні значно збільшити доходи місцевих бюджетів. Тому, відповідно до Податкового кодексу [1], в Україні справляється податок на майно, який складається з податку на нерухоме майно, відмінне від земельної ділянки, транспортного податку та плати за землю. Податок на майно згідно із Бюджетним кодексом [2] зараховується в Україні до загального фонду бюджетів місцевого самоврядування.

Як свідчать дані табл. 1, у 2012-2016 роках надходження майнових податків до місцевих бюджетів України мали стабільну тенденцію до зростання (за винятком 2014 року). Частка майнових податків у загальних доходах місцевих бюджетів (без урахування міжбюджетних трансфертів) становила в середньому 13,23, а у загальних доходах місцевих бюджетів (з урахуванням міжбюджетних трансфертів) в середньому складала 5,92%.

Таблиця 1

Динаміка надходження майнових податків до місцевих бюджетів України*

Показник	2012 р.	2013 р.	2014 р.	2015 р.	2016 р.
Податок на нерухоме майно, відмінне від земельної ділянки, млн грн	0,1	22,5	44,9	745,7	1418,9
Частка податку на нерухоме майно, відмінне від земельної ділянки, у загальних доходах місцевих бюджетів (без урахування міжбюджетних трансфертів), %	0,00	0,02	0,04	0,62	0,83
Плата за землю, млн грн	12581,7	12802,9	12083,9	14831,4	23323,6
Частка плати за землю у загальних доходах місцевих бюджетів (без урахування міжбюджетних трансфертів), %	12,48	12,17	11,95	12,31	13,66
Транспортний податок (до 2015 р. – податок з власників транспортних засобів і збір за першу реєстрацію транспортного засобу), млн грн	685,2	576,7	398,9	434,0	246,9
Частка транспортного податку у загальних доходах місцевих бюджетів (без урахування міжбюджетних трансфертів), %	0,68	0,55	0,39	0,36	0,14
Майнові податки – всього	13267	13402,1	12482,8	16011,1	24989,4
Частка майнових податків у загальних доходах місцевих бюджетів (без урахування міжбюджетних трансфертів), %	13,16	12,74	12,35	13,29	14,64
Частка майнових податків у загальних доходах місцевих бюджетів (з урахуванням міжбюджетних трансфертів), %	5,89	6,06	5,39	5,44	6,83

* Складено на основі [3]

Починаючи з 2012 року вагомість у складі доходів місцевих бюджетів України набуває податок на нерухоме майно, відмінне від земельної ділянки, що був введений в дію з 1 липня 2012 року. У 2012-2016 роках податок на нерухоме майно, відмінне від земельної ділянки, забезпечував в середньому 0,30%

від загального обсягу доходів місцевих бюджетів (без урахування міжбюджетних трансфертів) та мав стабільну тенденцію до збільшення.

У 2012-2016 роках плата за землю забезпечувала в середньому 12,52% від загального обсягу доходів місцевих бюджетів (без урахування